

ဒဂုန်တာရာ၏ အမှာ

(က)

လွန်ခဲ့သော ၄၅ နှစ်က ကျွန်တော်ထုတ်ဝေခဲ့သော တာရာမဂ္ဂဇင်းအမှတ်(၁) ဒုတိယခေါင်းကြီး တွင် ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ ။ ယင်းစာပေသစ် ဒုတိယ ခေါင်းကြီးတွင် စာပေသစ်၏ အဓိပ္ပါယ်ကို ဖွင့်ဆိုခဲ့ခြင်း မရှိခဲ့။

အမှန်အားဖြင့် ဒီလိုဝတ္ထုသစ်တွေ ကလောင်သစ်တွေပေါ်လာခြင်းသည် မကြာမီပေါ်ထွန်း ဆန်းသစ်တော့မည့် စာပေသစ်ကြီး၏ နိမိတ်လက္ခဏာတစ်ရပ်ဖြစ်သည် ဟု ထင်ရသည်။ ။

ဆန်းလာတော့မည့် "စာပေသစ်"၏ လင်းအရုဏ်နီသည် ယှက်ဖြာ၍ လာပေပြီ။ ကြယ်တာရာတို့ သည် အသစ်ကိုမွေးဖွားရန် တလက်လက် တောက်ပကြလေပြီ။ စာပေဆန်းသစ်ရေးခေတ်ဦးသို့ ရောက်ပေ ပြီ။

စသည် ဖြင့်သာလျှင် ရသဟန်အဖွဲ့အနွဲ့ဖြင့် ဖော်ပြခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ၁၉၅၀-ခုနှစ် မတ်လတွင် ထုတ်ဝေသော စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်းတွင် ကားဘာကြောင့်စာပေသစ်ရသလဲ ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စာပေ၏ သဘောတရားကို ပီသထင်လင်းစွာ ဖော်ပြခဲ့ပေသည်။ ။ ကျွန်တော်တွင် တာရာမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေခဲ့သော စာပေအတွေ့အကြုံ ရခဲ့ဖူးပေပြီ။ အယ်ဒီတာစားပွဲသည် ကျွန်တော်၏ စာပေလယ်ကွင်းဖြစ်သည်။ ။ ကွင်းဆင်းအတွေ့အကြုံဖြင့် ကျွန်တော်သည် သဘောတရားကိုထုတ်၍ ရေးသားနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဟု ဆိုရပေမည်။ အမှန်အားဖြင့် တာရာမဂ္ဂဇင်းသည် စာပေသစ်၏ မှန်
ဦး (AVANT-GARDE) သဘော ဖြစ်ပေသည် ။

စာပေသစ်ဟူသော စကားရပ်ဖြင့်ပင်လျှင် စာပေဟောင်းမှ လမ်းခွဲ
ထွက်နေပြီဟူသော ယေဘုယျ အဓိပ္ပာယ်ရှိနေပေပြီ။ စာပေဟောင်းသည်
ဘာလဲ။ ပဒေသရာဇ်စာပေ၊ ဓနရှင်စာပေဖြစ်သည် ။ စာပေသစ် သည်
ယင်းနှင့်ခြားနားသော စာပေဖြစ်သည် ဟူသော ယေဘုယျအဓိပ္ပာယ်ထွ
က်ပြီး ဖြစ်နေသည် ။

တာရာမဂ္ဂဇင်းထုတ်ဝေသော လေးနှစ်အတွေအကြိုမှာ လွတ်လပ်
ရေးမရခင်ကနှင့် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးစကာလခေတ် ဖြစ်သည် ။ ယင်း
စာပေသစ်ခေါင်းကြီးတွင် ကျွန်တော်သည် စာပေသစ်ဖွဲ့စည်းပုံကို သုံးရ
ပ်ခွဲ၍ ဖော်ပြခဲ့သည် ။

(၁) အလုပ်သမား၊ လယ်သမားတို့ ၏ ဘဝကို သရုပ်ဖော်ခြင်း

(၂) တော်လှန်ရေးကို သရုပ်ဖော်ခြင်း

(၃) ဓနရှင်လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ဝေဖန်၍ သရုပ်ဖော်ခြင်းဟူ၍ ဖော်
ပြခဲ့သည် ။

ပဒေသရာဇ်ခေတ်၊ ဓနရှင်ခေတ်တို့ တွင် အလုပ်သမား၊ လယ်သမား
တို့ သည် အဖိနှိပ်ခံ လူတန်းစားများ ဖြစ်ကြသည် ။ ယင်းတို့ ၏ ဘဝကို
ဖွဲ့နွဲ့မည့်သူနည်းကြသည် ။ မရှိသလောက်ဟူ၍ ပင် ဆိုရမည်။

ထိုစာပေသစ်ဟူသောအမည်ဖြင့် ဖော်ပြသောကာလကား လွတ်လပ်
ခါစဖြစ်နေ၍ ဓနရှင် လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးက ရှိနေသည် ။ ယင်းဓနရှင်လူ့
အဖွဲ့အစည်းကြီးကိုလည်း သရုပ်ဖော်ရန်လိုသည် ဟု ကျွန်တော်ယူဆခဲ့
သည် ။ သို့သော် သရုပ်ဖော်ရာ၌ ယင်းဓနရှင်လူ့အဖွဲ့ကို ဝေဖန်၍ ဖော်ပြ

မှ သာလျှင် စာပေသစ်ဖြစ်မည်ဟု ယူဆခဲ့သည် ။

တော်လှန်ရေးဆိုသည် ကတော့ ပြောင်းလဲနေသောအခြေအနေကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် ။ အမျိုးသားလှုပ်ရှားမှုကြီးပြီးနောက် လွတ်လပ်ခါစ ၊ ဖွဲ့ဖြိုးစ၊ အမျိုးသားနိုင်ငံတော်တည်ထောင်စ ခေတ်ဦးသို့ ပြောင်းလဲနေသောအချိန်ကာလကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် ။

တစ်နေရာတွင် စာပေသစ်သည် တော်လှန်ရေးစာပေတစ်ရပ်ဖြစ်ပေသည် ဟု ဖော်ပြခဲ့သည် ။ တော်လှန်ရေးဆိုသည် မှာ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်၊ ပြောင်းလဲသော ခေတ်ပြောင်း တော်လှန်ရေးကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည် ။

၁၈ရာစုက ပြင်သစ်တော်လှန်ရေးသည် ခနရှင်တော်လှန်ရေးဖြစ်သည် ။ ပြင်သစ်တော်လှန်ရေး သည် မြေရှင်ပဒေသရာဇ်စနစ်ကိုတော်လှန်သော၊ ခနရှင်စနစ်ကိုဖွဲ့စည်းပေးသော တော်လှန်ရေးဖြစ်ပေ သည် ။

အောက်တိုဘာဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးသည် ဆိုရှယ်လစ်တော်လှန်ရေးဖြစ်သည် ။ ခနရှင်ကို တော်လှန်သော တော်လှန်ရေးဖြစ်သည် ။ ယင်းတို့ တွင် တော်လှန်ရေးဆိုသည် မှာ အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲ ရသော သဘာဝရှိသည် ။ ယင်းသည် သမိုင်းဗေဒသဘောဖြစ်သည် ။ တော်လှန်ရေးတစ်ရပ်သည် ဟောင်းအိုသွားသောအခါ သစ်လွင်သောတော်လှန်ရေးတစ်ရပ် ပေါ်ထွန်းလာရမည်ဖြစ်သည် ။ ဤမှာ သမိုင်းဗေဒသဘောဖြစ်သည် ။ ယင်းသဘောတရားဖြင့် ကျွန်တော်သည် စာပေသစ်ဟူသော စကားရပ်ကို ၁၉၄၆-ခုနှစ်က သုံးစွဲခဲ့သည် ။

အနှစ်လေးဆယ်ကျော်အတွင်း ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်တွင် ပြောင်းလဲခဲ့ကြ ပေပြီ။ ပြောင်းလဲခြင်းသည် နိယာမတရားဖြစ်သည် ။ ဆန်းသည် မဟုတ်၊ ပြောင်းလဲခြင်းကိုလည်း ပြောင်းလဲခြင်းပေါ်မှ သဘောတရား ထုတ် ရသည် ။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးသောအခါ အာရှ၊ အာဖရိကတိုက်တွင် လွတ်လပ်သော အမျိုးသားနိုင်ငံတော် သစ်များ မှီပွင့်ကဲ့သို့ ဖူးပွင့်ဝေဆာလာခဲ့ကြ သည် ။ ယင်းတို့ သည် အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးလှုပ်ရှားမှု အတွင်းမှ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်းဖြစ်သည် ။ အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးလှုပ်ရှားမှု ၏ စေ့ဆော်သော သဘောတရားမှာ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဓနရှင်ဆန့်ကျင်ရေးကို အခြေပြုသော ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒများ ဖြစ်သည် ။

လွတ်လပ်ခါစ၊ ဖွံ့ဖြိုးစနိုင်ငံတော်များ သည် သူတို့ စံပြရာဆိုဗီယက် သို့မဟုတ် တရုတ်ပြည်သစ် ၏ သဘောတရားရေးရာဩဇာ အနည်းနှုန်းအများ သက်ရောက်ခဲ့ကြသည် ။ ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ယင်းနိုင်ငံ များ တွင် ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်(ဝါ) ကုန်ထုတ်လုပ်ငန်းကို နိုင်ငံတော် က ဆောင်ရွက်သောစနစ် များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည် ။ တစ်ပါတီစနစ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ကြသည် ။

ယင်း၏ ဆိုရှယ်လစ်စီးပွားရေးစနစ်ကြောင့် ဖွံ့ဖြိုးစနိုင်ငံတော်များ သည် စီးပွားရေးအသစ် ပျိုးထောင်မှုနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ကြရသည် ။ ယင်းတို့ သည် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ စသော ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့ ၏ အရင်းရှင်စီးပွားရေးစနစ်များမှ လမ်းခွဲကာ သို့မဟုတ် တစ်ဝက်တစ်ပျက်လမ်းခွဲကာ ဆောင်ရွက်ကြသော နိုင်ငံတော်များ ဖြစ်နေကြသည် ။

ယင်းအာရှ၊ အာဖရိက တိုက်များ တွင် လူမျိုးစုရေးရာ၊ ဘာသာရေး

ရာ၊ လူမျိုးနွယ်စုရေးရာများ ကွဲပြားခြားနားသည့်အပေါ်တွင် မူတည်၍ နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်ယှဉ်ပြိုင်မှုများကြောင့် ပြည်တွင်းစစ်များ ဖြစ်သွားတတ်ကြသည်။ ။ ယင်းအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို အခြေပြု၍ စီးပွားရေးကောင်းသည့် နိုင်ငံလည်း ရှိ မည်။ အမျိုးမျိုးသောသမိုင်းခေတ်များကို ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြသည်။ ။ ယင်းသို့ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြသော ပြောင်းလဲမှုမျိုးကို အခြေပြု၍ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးသည် လည်း လှုပ်ရှားပြောင်းလဲလာရပေတော့မည်။

ရှောင်၍ မရ၊ ကမ္ဘာ့ရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍ ကား ရှေးအခါက အရှေ့နှင့်အနောက်ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် သုံးနှုန်းမှတ်သားခဲ့ကြသည်။ ။ ယနေ့ခေတ်တွင် ကား တောင်နှင့်မြောက်ဟူသော ဝေါဟာရ ဖြင့်ပြောင်းလဲသုံးစွဲသည် ကိုတွေ့နိုင်ကြသည်။ ။

ယင်းဖွံ့ဖြိုးစ၊ လွတ်လပ်ခါစ အာရှ၊ အာဖရိက စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှုနှင့် အနောက်နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးပြီး အရင်းရှင်နိုင်ငံများ ၏ စီးပွားရေးတိုးတက်မှုတို့မှာ မတူကြချေ။ သူတို့ မှာ လူနေမှုအဆင့်အတန်းမြင့်လာ အောင်အားထုတ်သော ပြောင်းလဲမှုသာလျှင်ဖြစ်သည်။ ။ ဖွံ့ဖြိုးစ၊ လွတ်လပ်ခါစနိုင်ငံတော်အဖို့ မူကား တည်ငြိမ်အေးချမ်းအောင်၊ စည်ပင်ဝပြောအောင်၊ ညီညွတ်စည်းလုံးအောင် ဆောင်ရွက်သော လှုပ်ရှားမှု များ သာလျှင်ဖြစ်နေသည် ကို တစ်နေ့တစ်ခြား တွေ့နိုင်သည်။ ။

ယင်းသို့လျှင် လူမျိုးရေးရာ၊ ဘာသာအယူဝါဒရေးရာ၊ နိုင်ငံရေးအယူဝါဒရေးရာ စုံလင်ထွေပြား သောဗဟိုလူ့အဖွဲ့အစည်းအဖြစ်တွေ့ရှိရသည်။ ။ ယင်းသို့ကွဲပြားခြားနားနေသော လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးကို ညီညွတ်လာအောင် ပေါင်းစပ်လာအောင်၊ ငြိမ်းချမ်းလာအောင် ဆောင်ရွက်သော လှုပ်ရှားမှုသည် ယနေ့ ခေတ်ပြိုင်လှုပ်ရှားမှုဟု ဆိုရပေမည်။

ထိုအခါရှေးဂန္ထဝင် မတ်ဝါဒဖြစ်သော လူတန်းစားသဘောတရားသည် လည်း ပြောင်းလဲလာရပေမည်။ ချမ်းသာသောလူတန်းစား၊ ဆင်းရဲသောလူတန်းစားဟူသော အမြင်ဖြင့်ရှုကြည့်လာရပေမည်။ ယင်းလူ့အဖွဲ့အစည်းကို ဖွဲ့နွဲ့သောစာပေသည် လည်း ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုစာပေ ဖြစ်လာရပေမည်။

ရှေးကကဲ့သို့ ဂန္ထဝင်မတ်ဝါဒမဟုတ်ဘဲ ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုဝါဒဖြင့်ကြည့်လျှင် လူ့အခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးနေသောလူတန်းစား၊ အခွင့်အရေးပိုမိုရနေသောလူတန်းစားဟူ၍ ပိုင်းခြားရမည်ထင်သည် ။

ယခင်အနှစ်လေးဆယ်ကျော်က စာပေသစ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သောနေရာတွင် ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုစာပေ သို့မဟုတ် ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုစာပေသစ်ဟု ခေါ်ရလျှင်ကောင်းလေမလား။ သဘောကတော့အတူတူပင် ဖြစ်သည် ။ ယခုနီဇော်၏ ဝတ္ထုများ သည် ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုကို ဖွဲ့နွဲ့ထားသောဝတ္ထုဖြစ်သည် ဟု ကျွန်တော် ခံစားမိသည် ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်လေးဆယ်ကျော်စာပေသစ်ဟု ဖော်ပြလိုက်စဉ်က ပွင့်သစ်စ ကဗျာဆရာ၊ စာရေးဆရာများမှာ လူလတ်တန်းစားပညာရှင်များက များ နေသည် ။ ယနေ့အနှစ်လေးဆယ်ကျော် ကြာလာသောအခါ ယင်းကဲ့သို့မဟုတ်တော့ပြီ။

အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးနေသော လူတန်းစားများ ထဲမှ ဝတ္ထုရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာများ ဖူးပွင့်လျက်ရှိ ကြသည် ကိုတွေ့နေရသည် ။ သူတို့ ၏ ရန်းကန်နေသောဘဝမှ ရသစာပေများ ဖူးပွင့်လာကြသည် ။ သဘာဝ ကျသည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ။ စာပေဆိုသည် မှာ မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင် မိမိတို့ ၏ လူ့အဖွဲ့အစည်းတို့ ကို ထင်ဟပ် သောစာပေသာလျှင် ရှေ့သို့တိုးနေသောစာပေဖြစ်မည်။

ယင်းစာပေတို့ကို စာပေသစ် ခေတ်အလွန်စာပေဟု လည်း ဆိုနိုင်သည်။ ။ နီဇော်၏ ဇာတ်ကောင်များ ကိုကြည့်ပါ။ မြို့နေဆင်းရဲသားရပ်ကွက်ထဲမှ အများ သူငါထိတွေ့နေရသော သူများ သာဖြစ်ကြသည်။ ။ ငါးစိမ်းသည်၊ သားသတ်ရုံလုပ်သား၊ မြို့နီစပယ်အမှိုက်ကားမောင်းသူ၊ ရေမြောင်းများ သန့်ရှင်းသူ အလုပ်သမား၊ အရပ်ထဲတွင် ဗိုလ်ကျရမ်းကားနေကြသော အကြမ်းဖက်သမားလူမိုက်၊ အညတရရပ်ကွက် ထဲရှိ ဆဲသံ၊ ငြီးတွားသံ၊ ရှိုက်သံ၊ ငိုသံကြားထဲမှ ဂစ်တာကြိုးခတ်သံတို့ ကိုလည်း ကြားနိုင်သည်။ ။

မိဘမေတ္တာ၊ လူသားမေတ္တာ၊ သည်းခံမေတ္တာ မြင်ဖူးရုံ ရင်ဖိုအချစ်မေတ္တာ စသည် တို့ ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ။ နီဇော်သည် နွံကိုသာဖွဲ့နွဲ့သူမဟုတ်၊ နွံထဲမှ ကြာကိုလည်း ဖွဲ့နွဲ့သည်။ ။ လူ့သဘာဝကိုယ်စားပြု ဇာတ်ကောင်များကိုဖွဲ့ရာတွင် လူဆိုး၊ လူကောင်း၊ လူမိုက်၊ လူရိုး ပေါ်လွင်အောင်ဖွဲ့သည်။ ။ နီဇော်သည် စာပေဘဝအစက ကဗျာဆရာဖြစ်သည်။ ။ အခုဝတ္ထုရေးဆရာဖြစ်လာပေပြီ။

အခွင့်အရေးဆိုးရှုံးနေသော လူတန်းစားသရုပ်ဖော်စာပေအဖွဲ့အနွဲ့ဖြင့် ခေတ်ပြိုင်ခံစားမှုဗဟု ရသ စာပေထွန်းကားရေးကိုတွေးမိကာ ကျေနပ်ရပေသည်။ ။

ဒဂုန်တာရာ(၄-၈-၁၉၉၁)

အလင်းတန်းလေးတွေ

ညကမိုးတစ်ပြိုက်နှစ်ပြိုက် ခပ်ပြင်းပြင်းရွာထားသောကြောင့် ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ရေအိုင် ငယ်လေးများ ရှိနေသေးသည်။ ။

ရွက်ကြွေလေးများ ရေအိုင်ငယ်အချို့တွင် မေးတင်လျက်သား။ တိအီးကားဘီးရာများမှာ ကတ္တရာလမ်းဘေး၏ ရေစပ်မြေပြင်ကိုဖြတ်လျက် လမ်းပေါ်သို့တက်နေသည်။ ။

စက်ရုံဝင်း၏ အဝင်ပေါက်ရှိ စိန်ပန်းပင်ကြီးမှ လက်ကျန်စိန်ပန်းပွင့်နီများ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် ကျပြန့်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် စိန်ပန်းပွင့်ကြွေများကို မနင်းမိအောင် ကွေ့လျှောက်၍ စက်ရုံဝင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ။

ဂိတ်တံခါးပေါက်ဝမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် နှင့် ကိုကြည်တို့ ဆရာတပည့်သုံးယောက်ကို အပန်းဖြေရိပ်သာထဲတွင် တွေ့ရသည်။ ။

ကိုကြည်သည် မော်တော်ကားစက်ပြင်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိသားစုခြောက်ယောက်၏ အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်သည်။ ။ ကိုကြည်တွင် တပည့်နှစ်ယောက်ရှိသည်။ ။ ယုနိုင်နှင့် စောနိုင်။

သူတို့ ဆရာတပည့် သုံးယောက်မှာ မနက်တိုင်းလိုလိုပင် အပန်းဖြေရိပ်သာထဲတွင် ရယ်မောကာ စကားလက်ဆုံကျရင်း ဆောင်ရွက်ရမည့် လုပ်ငန်းပိုင်းများကို ဆွေးနွေးကြစမြဲဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော့်ကို မြင်လိုက်သည် နှင့် ယုနိုင်နှင့်စောနိုင်တို့ က အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ကိုကြည်ကမူ မပွင့်တပွင့်ပြီးရင်း ကြည့်နေသည်။

"ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်ဆရာ၊ မနေ့ကအကြောင်းလေး ဆက်ဦးမလား"

ကိုကြည် ကျွန်တော့်နားသို့လျှောက်လာရင်း စကားစသည်။ မနေ့က သူနှင့်ပြောဖြစ်ခဲ့သော အကြောင်းအရာတစ်ခုပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုရှိ နေကြောင်း ကျွန်တော်နားလည်လိုက်သည်။

"လက်မှတ်ထိုးပြီးလာခဲ့မယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားစောင့်နေပေါ့"

"လာခဲ့လေဗျာ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့ နော်"

"စိတ်ချ ကိုကြည် ကျွန်တော်လာခဲ့မယ်"

ကျွန်တော်သည် နံရံတစ်ဖက်ခြားနေသော တစ်ဖက်ဝင်းစက်ရုံရှိရာ ကို ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာခဲ့ သည်။ စက်ရုံထဲတွင် လုပ်သားများ စုံညီ ရောက်ရှိနေပြီ။

လက်မှတ်ထိုးသည့်စာအုပ်တွင် လက်မှတ်ထိုး၍ လုပ်သားများ တန်း စီနေရာသို့သွားကာ ရှေ့မှ ရပ် လိုက်ပြီး နေ့စဉ်ဆောင်ရွက်ရမည့် စက်ရုံ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြရန်နှင့် ထာဝရစည်းလုံးစွာနေပြီး တာဝန် ဝတ္တရား များကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ကြရန်၊ မိသားစုစိတ်ဓာတ်ရှိကြရန်၊ လက်တွဲမဖြုတ်ကြရန်ဆို သည့် စကားများကို ပြောလိုက်သည်။ နောက် တန်းဖြုတ်လိုက်သည်။

ပြီးသည် နှင့် ကိုကြည်တို့ ရှိရာ ဝင်းဘက်သို့ခြေလှမ်းလှည့်ခဲ့သည်။ ကိုကြည်က အဆင်သင့်စောင့် နေသည်။ သူ့စကားအတိုင်း လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် အဆင်သင့်ရှိနေသည်။ စက်ပြင်ခန်းလေးထဲတွင် ကိုကြည်နှု

င့် ကျွန်တော်နှစ်ယောက်တည်း။

"ကဲ ... ကိုယ့်ဆရာ၊ လက်ဖက်ရည်လေး သုံးဆောင်လိုက်ပါဦး။"

ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက် ယူသောက်လိုက်သည် ။
ကိုကြည်က ဆေးပေါလိပ်ဖွာရင်း ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည် ။

ကိုကြည့်မျက်နှာပေါ်တွင် ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲရိပ်
များ ဖြတ်ပြေးနေသည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ မေးကြောများ တင်းလာတတ်သ
ည် ။ တစ်ခုသော အကြောင်းအချက်ပေါ်တွင် ကိုကြည် တစ်ယောက်စူး
စူးနက်နက်စိမ့်ဝင်နေပုံရသည် ။

"ဘာတွေများ ဒီလောက်စဉ်းစားနေရတာလဲ ကိုကြည်"

"အလတ်ကောင်အတွက်ပါဗျာ၊ ဒီနှစ် ခုနှစ်တန်းတက်တဲ့ ကောင်
လေ၊ မနက်ဖြန် စာအုပ်ဖိုး ငွေသွင်းရမယ်တဲ့ "

ကျွန်တော်က ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ကျွန်တော့်အပြုံးမှာ သူရော်ပြုံးမဟု
တ်ကြောင်းတော့ ကိုကြည် သဘောပေါက်မည်ထင်ပါသည် ။

"ဘာပြုံးတာလဲ ကိုတောက်ထွန်း"

"ဒီလိုလေဗျာ၊ ကျောင်းသားက စာအုပ်ဖိုးငွေသွင်းဖို့ တောင်းတာ သ
ဘာကျတာပဲ၊ အဲဒါ ကိုကြည်က ဘယ်လိုခံစားရလို့ လဲ"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ကိုကြည်က သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း
ရင်မောစွာ စကားဆိုလာ သည် ။

"ကျွန်တော့်မှာ သားသမီးငါးယောက် ရှိတယ်လေ၊ သုံးယောက်ကျော
င်းသား၊ အဲဒီသုံးယောက် အတွက် ခင်ဗျားကြည့်စမ်းပါ ကိုတောက်ထွန်း

"

"ဒီလိုပြောလို့ မရဘူးလေ၊ စကားလုံးတွေဟာ လက်တွေ့ကျတော့
လွင့်စဉ်ထွက်သွားရတာပဲ မဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်လည်း ကူညီပါ့မယ်ဗျာ"

"ကူညီတယ်ဆိုတာ တစ်ခါတစ်ရံပဲကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊
ခင်ဗျားလည်း လခစားပဲမဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး သားတွေသမီးတွေနဲ့ "

ကျွန်တော် ပြန်ပြောနိုင်ရန် စကားလုံးများ အပြေးအလွှား
စိတ်ကူးကြည့်မိသည်။ ။ မှန်ဝါးနေသည့် အတွေးများကြားတွင် လူးလာခ
တ်ရင်း အကောင်းဆုံး စိတ်ဖြေသိမှုကို ပေးမိသည်။ ။

"သူတို့ လေးတွေ အနာဂတ်အတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်
တော်တို့ တတ်နိုင်သလောက် တော့ ..."

ကျွန်တော့်စကားကို အဆုံးမသတ်နိုင်ပါ။ ကိုကြည်ကရယ်ကျဲကျဲလုပ်
ရင်း ကြည့်နေသည်။ ။ နောက်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်နေရသည့် အုံမှို
င်းနေသော မိုးကောင်းကင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေပြန် သည်။ ။ ကျွန်တော်
သည် ကိုကြည်ကြည့်နေသော မိုးကောင်းကင်ရှိရာကို အမှတ်မထင်လို
က်ကြည့်နေမိ သည်။ ။

အုံမှိုင်းနေသည့် မိုးသားတိမ်တိုက်တွေကြားထဲတွင် အလင်းတန်း
လေးတွေ။

ကျွန်တော်သည် စက်ရုံအပေါ်ထပ် ရုံးခန်းစားပွဲတွင် ထိုင်ရင်း အမှတ်

ထင်ထင်ပင် စက်ပြင်ဆရာ ကိုကြည့်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေမိသည်။ ။

ကိုကြည်တို့ မိသားစုတွင် ကိုကြည်တစ်ယောက်သာ ဦးဆောင်၍ လှုပ်ရှားရုန်းကန်ရင်း ဘဝရပ်တည်မှု ရှာနေရသည်။ ။ စီးပွားရေးလှိုင်းတံပိုးများကြားတွင် လူးလူးလိမ့်လိမ့်ရှိနေသည့်အဆင့် တွင် သာရှိနေသည်။ ။ စိတ်ထားကောင်းမွန်၍ ရိုးသားပြီး ကြိုးစားသော ကိုကြည်သည် ဒုတိယတန်း စက်ပြင်ဆရာအဆင့်တွင် သာ ရှိနေသည်။ ။ အရေးပေါ်ယာဉ်ပြင်ဆင်ရေး လုပ်ငန်းပိုင်းတွင် နေ့ညမရွေး တာဝန်ထမ်းဆောင်နေရသူ ဖြစ်သည်။ ။

ကိုကြည်နှင့်ကျွန်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုမှာ မိသားစုသဖွယ်ပင်။ ။ အိမ်ထောင်စု၏ ရင်ဆိုင် ကြုံတွေ့ရသည့်အခက်အခဲများကို ကျွန်တော်နှင့် တိုင်ပင်ဖြေရှင်းလေ့ရှိသည်။ ။ ဖြေရှင်းမရသော ပြဿနာများအတွက် ကျွန်တော်ရင်မောစွာ ကြည့်နေခဲ့ရသည့် အဖြစ်မျိုးကလည်း မကြာခဏ။

"ဆရာ"

ကျွန်တော့်အတွေးစများကို အသံလှိုင်းက ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ရပ်နေသူမှာ ကိုစိုးမြင့်။

ကိုစိုးမြင့်သည် ကျွန်တော်တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် စက်ရုံမှ တွင်သမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ။

"ဆရာ ... ကျွန်တော်ဒီနေ့စောစောပြန်ချင်လို့ "

"ဘာကိစ္စရှိလို့ ပြန်မှာ လဲဗျာ"

"ဒီလို ဆရာ၊ ညက သားအငယ်ကောင် အပြင်းဖျားနေလို့ ပါဆရာ"

ကျွန်တော်သည် သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ကိုစိုးမြင့်ကို စူးစူးန

ကံနက် ကြည့်နေမိသည် ။ အရက်ကြိုက်တတ်သူ ကိုစိုးမြင့်မျက်နှာမှာ အရေးအကြောင်း အတွန့်အကွေ့များ ဖြင့် မှန်ဝေမှိုင်းနေသည် ။

အလေးသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကိုစိုးမြင့်၏ ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းသော ရုပ်သွင်မှာ အတိတ်တွင် မှေးမှိန်စွာ ကျန်ရစ်ခဲ့ချေပြီ။

နေ့တိုင်းလိုပင် အရက်မူးနေတတ်သော ကိုစိုးမြင့်မှာ မိသားစု၏ တာဝန်တစ်ပိုင်းတစ်ဆစ်ကို လျစ်လျူရှုခြင်းပြုခဲ့သည် မှာ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ...

"ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက်ဦးနော် ကိုစိုးမြင့်၊ သိပ်သောက်မနေနဲ့ "

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

"ကဲ သွားတော့၊ မနက်ဖြန်အလုပ်ဆင်းမှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ ဆင်းပါ့မယ်ဆရာ၊ ဒါနဲ့ သားလေးဆေးကုဖို့ ငွေချေးပါဦးဆရာ"

"အင်း ဘယ်လောက်လိုချင်လို့ လဲ"

"ငါးဆယ်လောက်ရမလား ဆရာ"

"ငါးဆယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး ကိုစိုးမြင့်"

"ဒါဖြင့် ဆရာတတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပါဆရာ"

"ကဲဗျာ ချေးလည်း မနေပါနဲ့ တော့၊ နှစ်ဆယ်ယူသွားဗျာနော်"

ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်နှစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ကိုစိုးမြင့် ငါးဆယ်တော့ ကျွန်တော့်မှာ မရှိဘူး ကိုစိုးမြင့်"

"ဒါဖြင့် ဆရာတတ်နိုင်သလောက်တော့ ကူညီပါဆရာ"

"ကဲဗျာ ချေးလည်း မနေပါနဲ့ တော့၊ နှစ်ဆယ်ယူသွားဗျာနော"

ကျွန်တော်သည် ဆယ်တန်နှစ်ရွက်ကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်း ကိုစိုးမြင့်
ကို ရင်မောစွာ ကြည့်နေမိ သည်။

သည် လိုနှင့် တစ်မိုးချုပ်ပြန်ဦးတော့မည်။

ညကညည့်နက်မှ အိပ်ပျော်သည်။

မနက်စောစော ရောက်နေကျ အလုပ်ခွင်သို့ပင် နောက်ကျစွာ ဝင်
ရောက်ခဲ့ရသည်။

လုပ်ငန်းခွင်သည် ထုထောင်းသံများ ဆူညံစွာပင် ဝေစည်လျက်ရှိသ
ည်။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ဖော် ရဲဘော်များမှာ ကာလစွမ်းအားဖြင့် တာဝန်
ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နေကြပေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ရှက်ရွံ့အားနာစွာပင် စက်ရုံအပေါ်ထပ်ရှိ ကျွန်တော့်
စားပွဲတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ မနေ့က ဆောင်ရွက်ရန်ကျန်ခဲ့သည့် စာရွက်
စာတမ်းဖိုင်များကို လှန်နေမိပြန်သည်။ စိတ်ကိုတည်ငြိမ် အောင်ကြိုး
စားတည်ဆောက်ကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။

ဖိုင်တွဲထဲမှ စာရွက်အပိုင်းအစလေး ထွက်ကျလာသည်။

အလှူခံ ဖြတ်ပိုင်းလေးတစ်ရွက်။

မြို့သစ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းပြုပြင်ရန် အလှူခံသည့် စာရွက်ဖြ
တ်ပိုင်းပေါ်ရှိ အလှူရှင်အမည်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကျေနပ်စွာ ပြီး

လိုက်မိသည် ။

အလှူရှင်အမည်က ကိုကြည်။

အလှူငွေက ငါးကျပ်။

"ဆရာ-ဆရာ ဦးတောက်ထွန်း"

အလုပ်သမားတစ်ယောက်၏ ကျယ်လောင်သောခေါ်သံကြောင့် ကျွန်
တော်ရုံးခန်းခေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့သည် ။

"ဘာလဲဟေ့ မျိုးပိုင်၊ အသံက ကျယ်လှသည်လားကွ"

"ဟို ... ဟို ... ဆရာ၊ ဟိုဘက်ဝင်းက စက်ပြင်တဲ့ ဦးကြည်လေ"

"ဟ ကိုကြည် ဘာဖြစ်လို့ လဲ"

"ကားပြင်ရင်း ထိသွားလို့ တဲ့ ဆရာ"

"ဟေ ဟုတ်လား"

"ကျွန်တော်သည် အမှတ်(၁)ဝင်းရှိရာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းထွက်ခဲ့သ
ည် ။ ငါးတန် အီစူဇူးဝန်တင်ယာဉ်၏ ခေါင်းပိုင်းတွင် လူများ ပိုင်းအုံကြ
ည့်နေကြသည် ။

ကျွန်တော်သည် လူအုပ်ကို တိုးဝင်လိုက်သည် ။ စိန်ဌေး၏ ရင်ခွင်ထဲ
တွင် ကိုကြည်က ပက်လက်၊ အသက်မျဉ်းမျဉ်းရှူနေသည် ။

"ဒီလိုကြည့်နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ဆေးရုံပို့လေ"

"ဟုတ်တယ်၊ အီတူးရှိတယ်မဟုတ်လား၊ အီတူးပေါ်တင်ကွာ"

အလုပ်သမားများက ပိုင်းဝန်းပွေ့ချီပြီး ကိုကြည်ကို အီး-၂၀၀၀ ကား
ပေါ်တင်လိုက်သည် ။ ယူနိုင်၊ စောနိုင်နှင့်စိန်ဌေးတို့ ကားပေါ်တွင်

ပါသွားသည်။ ။

"ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ"

"ဆရာကြည်က ကားခေါင်းစက်ဖုံးဖွင့်ပြီး ကြည့်နေကာ၊ စက်နှိုးခိုင်းလို့ နှိုးလိုက်တာနဲ့ ပန်ကာရွက်ပြုတ်ထွက်ပြီး ထိသွားတာပဲဆရာ"

ကျွန်တော့်အမေးကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်က ဖြေသည်။ ။ ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲ အဖြစ်မျိုးပါလား။ ပန်ကာရွက်ပြုတ်ထွက်ပြီး ရင်ကိုမှ မှန်ရသတဲ့ လား။"

ကျွန်တော်သည် ရုံးခန်းကိုပြန်၍ တိုက်ပုံအင်္ကျီဝတ်ပြီး ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနသို့ ကားတစ်စီးဖြင့် အမြန်လိုက်သွားသည်။ ။ မိုးက ဖွဲဖွဲလေးရွာနေသည်။ ဆေးရုံးကြီးအဝင်ရှိ စကားပင်မှ စကားပွင့်ဝါများ လမ်းဘေးတွင် ကြွေတစ်ချို့။

ကားရပ်သည် နှင့် ကျွန်တော်က ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ ။ ရှေ့တွင် ကိုကြည့်ကို သယ်ဆောင်သွား သည့်ကား ရပ်ထားသည်။ ။ ကားပေါ်လှမ်းကြည့်လိုက်သည် နှင့် ကျွန်တော့်ရင်လှိုင်းထန်နေပြီ။ ယူနိုင်က သူ့ဆရာကို ဖက်ထားသည်။ ။ စောနိုင်က အားရပါးရင်နေသည်။ ။

"ဆရာတောက်ထွန်း၊ ဆရာကြည်မရှိတော့ဘူး၊ ဆုံးပြီ ဆရာ"

ကျွန်တော်မမီတော့ပါ။ ကျောက်ရပ်ကြီးလို ငူငူကြီး ရပ်နေမိသည်။ ။ ကိုကြည်တစ်ယောက် သွားနှင့်ပြီပဲ။

"ရင်ကို ပန်ကာရွက်မှန်တာ နှလုံးကွဲသွားတယ်တဲ့ "

စောနိုင်က ဆရာဝန်အဖြေကိုပြောရင်း သူ့ဆရာကိုကြည်၏ ပွင့်နေသောမျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်သပ်ချကာ ပိတ်နေသည်။ ။ ညာဘက်မျက်လုံး မျက်ခွံဖုံးကာ ပိတ်သွားသည်။ ။ ဘယ်ဘက် မျက်လုံးကို စောနိုင်

က ကြိုးစားပိတ်နေပြန်သည် ။ မျက်ရည်ပေါက်များကျရင်း ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည် ။

"စောနိုင်ရာ၊ မင်းဆရာရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးကိုပိတ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ ကွာ၊ ပွင့်နေပါစေလေ၊ ပိတ်လို့ လည်း ဘယ်တော့မှ ရမှာ မဟုတ်ဘူး စောနိုင်၊ မင်းဆရာ ကိုကြည့်ဘယ်ဘက်မျက်လုံးက ကျောက်မျက်လုံးဆိုတာ မင်းမေ့နေပြီလား"

နီဇော်
ရုပ်ရှင်တေးကဗျာ(၁၉၉၀)
